

Kuba

Vystoupení B. Malnara při poradě
na Kube

(skúsenosti z boje proti kontrare-
voluci)

]

Vstoupení s.gen.B.Molnára při poradě
na Kubě

/ Čs.zkušenosti z boje proti kontra-
revoluci/.

Vážení soudruzi,

dovolte mi, abych především pozdravil naše hostitele, představitelé bezpečnostních složek bratrské revoluční Kuby a velkého revolucionáře, marxistu-leninovce soudruha Fidela Castra.

Pozvání kubánských přátel jsme my v čs. kontrarozvědce přijali s velkou radostí a povděkem. Dostalo se nám možnosti vyměnit si zkušenosti z boje proti společnému nepříteli s nejlepšimi přáteli.

Dovolte mi soudruzi, abych přešel k vlastnímu referátu o československých zkušenostech z boje proti kontrarevoluci, proti ideologické diverzi imperialistických centrál.

Jak sami dobře víte, vzrušily události v ČSSR v roce 1969 celý svět, přátele i nepřátele. Kontrarevoluce v Československu těžce poškodila celé mezinárodní komunistické a dělnické hnutí. Jedině internacionální pomoc SSSR a ostatních našich přátel z Varšavské smlouvy zachránila socialismus v Československu a pomohla leninským silám v ČSSR napravit škody a vrátit zemi na společnou cestu rozvoje celého socialistického společenství.

Ke krizi let 1968-69 v ČSSR nedošlo rázem, nahnáno. Předcházelo jí dlouhé období příprav, na kterých se podílely pravicové síly ve straně, spojující se postupně s antisocialistickými silami, s otevřenými třídními nepřáteli a s centry antikomunismu na Západě.

Dovolte mi vážení soudruzi, abych nejprve soustředil vaši pozornost na to, co krizi let 1968-69 předcházelo.

Už začátkem 60. let se uvnitř KSČ začaly formovat

skupiny pravicově revisionistických elementů, které pod heslem boje proti pozůstatkům kultu osobnosti začaly ve straně připravovat nástup proti základním principům marxisticko-leninské teorie a proti základům budování socialismu v ČSSR.

Představitelé těchto skupin působili z počátku v oblasti vědy, kultury a školství a postupně rozšiřovali svou působnost i na prostředky hromadné komunikace, na oblast čs. národního hospodářství a hlavně na oblast politické činnosti.

K těmto politickým renegátům náleželi hlavně filosofové jako Karel KOSÍK, Ivan SVITÁK, Marcel PRŮCHA, Josef FIŠER, právníci Zdeněk MLYNÁŘ, Bedřich RATTINGER, Zdeněk JIČÍNSKÝ, ekonomové Oto ŠÍK, Jaroslav SELUCKÝ (nynější emigranti), politolog Milan HÜBL, býv. rektor Vysoké školy politické při ÚV KSČ, odsouzený v roce 1972 pro protistátní činnost k několikaletému vězení, dále Karel BARTOŠEK, Jan TESAŘ, Jan KŘEH a další historikové i další osoby tohoto typu.

V podstatě se tito lidé stali součástí mezinárodního revisionistického směru v oblasti ideologie, do kterého patřili i jugoslávští revisionističtí filosofové z okruhu kolem jugoslávského časopisu "Praxis", někteří polští filosofičtí revisionisté, dále rakouský renegát Ernst FISCHER, francouzský renegát Roger GARAUDY, T. PETKOV, býv. tajemník ÚV venezuelské KS a ostatní renegáti komunistického a dělnického hnutí.

Činnost členů těchto renegátských, revisionistických skupin se aktivizovala zejména po roce 1965, kdy se jejich představitelé dostali až do komisí ÚV KSČ, získali přístup k nejtajnějším stranickým materiálům a zneužili jich proti KSČ, proti KSSS a ostatním součastem mezinárodního komunistického a dělnického hnutí.

Tito lidé stanuli také v čele masových komunikačních prostředků (např. ředitelem Čs. televize se stal renegát, nynější emigrant JIŘÍ PELIKÁN, "Literární noviny" převzal do svých rukou A. J. LIKBA, rovněž nynější emigrant, jeden z nejradikálnějších likvidátorů KSČ, pravičák, který přešel hranice marxismu leninismu a stal se v současné době otevřeným antikomunistou).

Takovým způsobem se celý komplex tisku, rozhlasu a televize v ČSSR, stejně jako komplex školství, vědy, kultury a umění, staly doménou pravicově oportunistických a antisocialistických křivů.

Především se protivník snažil systematicky, po řadu let před kontrarevolucí přesvědčit Čs. veřejnost, že vedoucí úloha strany ČSSR je naprosto neslučitelná s demokracií.

Pravicově oportunisté v KSČ, sociální demokraté, stejně jako národní socialisté a jiní argumentovali tím, že v díle MARXE a ENGELSE se nenalezne nic, co by poukázvalo na nutnost systému jedné strany v socialismu. To byl základní tón ozývající se v "Literárních novinách", "Studentu", "Svědectví", v relacích Svobodné Evropy, ve veškerém jednotně fungujícím systému ideologické diverze Západu.

Ve snaze působit na členy strany jednak chválili "opozičníky" a současně pouštěli hrůzu nekomunisty:

"Demokratické síly .. uznají (po předpokládaném vítězství opozice) za své partnery jen ty komunisty, kteří se rozešli s minulostí strany a uznávají demokracii za vedoucí zásadu politického života" - tvrdila např. Svobodná Evropa.

Přijímání takovýchto názorů se projevilo zejména mezi Čs. inteligencí. Mnosi její příslušníci spatřovali rozšiřování demokracie v systému více politických stran.

Vnitřní a vnější nepřátelé se orientovali na mládež ve celku, snažili se ovlivňovat mládež organizovanou v ČSM i mladé komunisty. Problémy, které mezi mládeží existovaly nepřátelská propaganda překrucovala a různými způsoby "upravovala" proti vedení strany. Propagovala tzv. vlastní orientaci mládeže a její odklon od "stranických modelů". Protivník spekuloval s malou životní zkušeností mladých lidí, zdůrazňoval vše, co odlišuje mládež od starší generace, apeloval na mladé komunisty, aby zavrhnou "stalinistickou" minulost.

Cílem protivníka bylo co největší oslabení vlivu strany na mládež a inteligenci. Snažil se k tomu využívat odstředivých tendencí, které se mezi částí příslušníků této vrstvy projevovaly již od začátku socialistické výstavby v Československu. Spekuloval s individualismem a liberalismem.

O formování opozice v řadách inteligence svědčí mimo jiné případ studenta Jiřího MÜLLERA (fakulta strojního inženýrství ČVUT). Skupina, kterou MÜLLER ustavil již před lednem 1968, měla organizační formu a konspirativní metody činnosti. Její koncepce byla charakterizována tímto MÜLLEROVÝM vyjádřením: "jako skupina chceme.... hrát roli v řízení společnosti, roli úměrnou našim ambicím, schopnostem a právům. Pojem hrát roli se vztahuje na vyhraněnou úlohu, kterou chceme realizovat jako část generace pravděpodobně tehdy, až nastane střídání generací. Termín vyhraněná úloha musíme dnes ponechat bez bližšího objasnění. To je věc budoucnosti".

Útoky protivníka proti uplatňování vedoucí úlohy strany v oblasti ekonomiky v letech 1965-67 svědčily o změněné taktice. Neútočil přímo proti zespolečenštění výrobních prostředků, nevystupoval za jejich vrácení kapitalistům. Ve svých projevech se antikomunisté od G. KENNANA přestíhali až po pravicové sociální demokra-

ty nestačili předhánět v tvrzení, že "... ne veřejné vlastnictví, ale jeho užití komunistickou vládou je kořenem zla..."

Antikomunisté zneužívali problémy, které v čs. národním hospodářství vznikly a nabízeli své recepty k jejich řešení. Spočívají prý ve větší svobodě řídicích orgánů a ve finanční a technické pomoci Západu. A. HARRIMAN ve svém projevu v roce 1964 prohlásil rozšíření obchodu se socialistickými zeměmi za prostředek k uvedení jejich národů do styku se svobodným světem, k ovlivňování názorů a jednání příslušných vlád.

Rozdmýchávání nacionalismu mezi Čechy a Slováky představovalo další složku nepřátelské propagandy. Na jedné straně podněcovali český šovinismus a současně provokovali slovenský nacionalismus. Zneužívali tak oprávněných ^{snah} čestných komunistů v celé ČSSR o lenínské, důsledné řešení národnostních vztahů v celé republice. O zvýšeném zájmu zahraničí o Slovensko svědčily časté zájezdy novinářů z kapitalistických států. Snažili se získat informace o vztahu KSČ k národnostní otázce.

X X X

Zdroj inspirace prozrazovaly i útoky, vedené nepřátelskými osobami v ČSSR. Např. v ilegálních letáčích proklamovali autoři nescuhlas s politikou KSČ. Politiku strany označovali za diktaturu několika jedinců. Ve shodě s nepřátelskou propagandou ze Západu vykládali, že "KSČ nemá v širokých masách důvěru..." Ve vysílání RSE pro ČSSR v roce 1967 redukoval komentář výsledky působení strany na "... byrokratismus, rozkrádačství, zpro-
nevěru, chuligánství, kriminalitu mládeže, rodinný rozvrat, pohlavní promiskuitu a prostituci, alkoholismus, sebevraždy.

"Výsledek komunistické vlády je hrozádka střeptá..." "Strana musí přiznat, že místo demokracie, kterou většina jejích členů očekává, zavedla teroristicky policejní režim, který dnes sama uznává za nezmyslný."

Nepřátelé zaměřovali svoji propagandu mezi komunisty k tomu, aby nižší stranické orgány a organizace nebyly větší nezávislosti na centru. Zároveň se snažili dostat do rozporu funkcionáře různých stupňů. Vnější protivník i vnitřní pravicové revisionistické živly rozlišovaly komunisty na ty, kteří vykonávali správní činnost a na ty, kteří jsou "čas od času svolávání, aby odhlasovali co je třeba".

Argumentovali tím, že jednota musí vycházet ze soutěže sájmů a myšlenek v hospodářství i politice, že je třeba počítat s národními skupinovými protiklady, hovořili o diferencovaných stanoviscích marxisté "rozdílného zabarvení".

Propaganda proti jednotě strany a lidu nezůstávala u nás bez ohlasu. Denně a různými prostředky vnucovaná tvrzení, rozšiřovaly v ČSSR nepřátelské a dezorientované osoby, zvláště v období příprav a konání XIII. sjezdu KSČ. Např. v tu dobu na některých vysokých školách v Praze a Bratislavě bylo vedení strany obviňováno ze všech obtíží a nedostatků národního hospodářství. Tímto tónem se nesly i připomínky vysokoškoláků k téžím XIII. sjezdu KSČ.

Protivník chtěl tak docílit izolace od pracujících a proti socialistické občanské odpovědnosti a angažovanosti živit tendence politické lhůstevnosti, tzv. "vnitřní emigrace". Přitom je třeba říci, že ještě v roce 1969 byla společnost v ČSSR jako celek satířena

fyzicky i z hlediska ideologického vlivu početnými sbytky býv. kapitalistické společnosti, bylo zde velice mnoho příslušníků bývalých buržoazních rodin, maloburžoazních elementů atd. Je třeba brát v úvahu, že za kapitalistického Československa dosahoval (podle oficiálních statistik) počet drobných vlastníků výrobních prostředků 3, 3 miliónu osob. Z tohoto počtu bylo 200 tis. bývalých kapitalistů... počítáme-li za kapitalisty osoby, které vykořisťovaly cizí pracovní sílu, aniž by se bezprostředně zúčastnily procesu výroby). Je také pozoruhodné, že výzkum veřejného mínění, který se konal v roce 1968 (samozřejmě pod vlivem pravicově oportunistických a antisocialistických živlů), odhalil, že asi 500 tis. čs. občanů dávalo otevřeně přednost kapitalistickému zřízení před zřízením socialistickým. Z celkového počtu 14, 5 mil. obyvatelstva ČSSR představuje tato skupina obyvatelstva sociálně politickou sílu, kterou nebylo možno a nelze dosud podceňovat.

Vnitropolitický vývoj v ČSSR byl bedlivě sledován imperialistickými státy. Antikomunisté doufali, že se jim podaří vymanit ČSSR ze společenství socialistických zemí a učinit ji povolným nástrojem své politiky. Nejvášnějším dokumentem orientace na ČSSR jako nejslabší článek socialistického společenství, je záznam ze vzájemných konzultací představitelů dvou rozvědek NATO - západoněmecké a americké - z konce listopadu 1967, tedy ještě před lednovým plénem ÚV KSČ.

Taktika proti ČSSR je v tomto dokumentu formulována v těchto závěrech:

- otrávit důvěrou lidu k dnešnímu režimu a k jeho vnitřní a zahraniční politice;
- diskreditovat komunistickou stranu a její vedoucí úlohu;
- rozložit stranický aparát a státní aparát;

- zdiskreditovat ministerstvo vnitra a jeho vedení;
- přirostít a využít národnostní citění v zemi;
- napomáhat slovenskému separatismu;
- podporovat opozici studentů a intelektuálů;
- otrávit důvěrou k SSSR a jeho politice vůči ČSSR;
- aktivizovat československé uprchlíky na Západě a využít je k řešení aktuálních úkolů."

O těchto úkolech se dále praví, že je nutno prosazovat je nejen "čistě" zpravodajskými metodami, ale také spolupůsobením jiných institucí včetně sdělovacích prostředků.

To je jenom zlomek rozsáhlé činnosti antikomunistických center Západu, které se aktivně podílely na přípravě kontrarevolučního tažení v ČSSR dlouho před rokem 1968.

Lednové plénum v roce 1968 zastihlo již pravici ve straně v bloku s antisocialistickými silami přípravou na postupné, ale urychlené vyřazení leninských sil ve straně i v orgánech státní moci, společenských organizacích, v čs. ekonomice, školství, vědě, kultuře a sdělovacích prostředcích. Začala tak zvaná "plíživá" fáze kontrarevoluce.

Během prvních měsíců r. 1968 dochází ke vzájemnému sladění zahraniční antikomunistické propagandy a argumentace vnitřních antisocialistických a revizionistických sil. Vnitřní reakce a pravicové kruhy stále častěji přebíraly hotovou argumentaci Západu.

Mimořádně významnou úlohu v letech 1968-69 sehrálo velvyslanectví USA, Velké Británie, Francie, obchodní zastupitelství NSR v Praze. Tyto zastupitelské úřa-

dy hlavních kapitalistických zemí jednak otevřely plně všechny své možnosti a daly k dispozici všechny své prostředky pravicovým a antisocialistickým silám v ČSSR, zejména v Praze a v Bratislavě. Plnily úkoly poradní, instrukční, zásobovaly kontrarevoluci ideodiverzním materiálem, typovaly kádry pro zpravodajské, spojovací a jiné účely. Lze říci, že tyto zastupitelské úřady byly legální pozicí a oknem kapitalistického světa pro celý kontrarevoluční blok. V této úloze ovšem pokračovaly a pokračují dodnes, i když jinými formami a metodami.

O tom svědčí např. případy odhalených špiónů KU-BIASOVÉ a STEINA, kteří soustřeďovali informace od pravicových exponentů typu Josefa SMRKOVSKEHO, generálního ředitele čs. státního filmu Aloise POLEDNÁKA, plk. generálního štábu ČSLA ČERVENSKÉHO, a dalších osob. Získané informace předávali pracovníkům americké, francouzské a holandské ambasády v Praze.

V průběhu roku 1968 se spád události v Československu a s tím také intenzita intervence zahraniční reakce stupňuje. Liberální politika oficiálních čs. institucí dovoluje antikomunistickým prominentům vystupovat přímo v republice. Jako příklad lze uvést Červnovou cestu poradce Bílého domu pro rozklad socialistických zemí, Z. BRZEZINSKÉHO do Prahy, kde pro úzký okruh vybraných lidí pořádal přednášky a poskytoval konsultace. Jeho úzkým stykem byl např. nynější emigrant Antonín ŠNEJDÁREK. Do Československa v té době dojížděly stovky západních novinářů a politici různých směrů. Strategové antikomunismu měli v ČSSR své přímé pomocníky.

Čaty Ivana SVITÁKA, který byl již před rokem 1968 vyloučen z KSČ a zbaven učitelské funkce na filosofické fakultě University Karlovy, se hlásily o slovo krajně

reakční síly, jež se sformovaly v K 231 (spolek bývalých potrestaných), v Klubu angažovaných nestraníků atd. Do čela těchto nátlakových seskupení se dostali antikomunistické organizace, lidé, kteří měli přímé spojení se západními rozvědkami a hlavními seskupeními pounorové emigrace. Značný vliv v boji proti socialismu měly i síly, které vystupovaly z pozic sionismu. Zde se např. významně exponoval tehdejší člen předsednictva ÚV KSČ F. KRIGEL, ředitel Čs. televize J. PELIKÁN, sionisté A. LUSTIG, E. GOLDSTÜCKER, pravicový publicista LIEHM a mnoho dalších.

Některí kulturní pracovníci se stali po lednu 1968 iniciátory vytvoření opoziční organizace "Klubu angažovaných nestraníků" usilující o získání mocenských pozic a o likvidaci vedoucí úlohy strany.

Funkcí ideologa a koordinátora činnosti antisocialistických a pravicových sil na kulturní a vědecké frontě plnil buržoazní profesor, starý antikomunista Václav ČERNÝ, který měl již před rokem 1968 úzké spojení na významného představitele antikomunistické diverze Pavla TIGRIDA, šéfredaktora časopisu "Svědectví" v Paříži. ČERNÝ organizoval seskupení takových lidí, kteří měli možnosti, postavení a schopnosti plnit jeho antikomunistický program. Ve svém aktivu měl spisovatele, publicisty, vysoké stranické funkcionáře, buržoazní i pravicové intelektuály, např. Václava HAVLA, syna jedné z nejbohatších rodin za 1. republiky, Ludvíka VACULÍKA, autora kontrarevolučního pamfletu 2 000 slov, člena ÚV KSČ spisovatele Jana Procházku, akademika WICHTERLS, který byl ve spojení s velkou buržoazií za 1. republiky a dalších osob z různých profesí. Spolupracoval i s takovými osobami, jako byl bývalý náčelník generálního štábu staré ČSR. Profesor ČERNÝ pracoval konspirativně, jednotlivé členy seskupení vzájemně a využíval jejich prostřednictvím i spojení na další protistranická centra a jejich

představitel, např. na nynějšího emigranta Jiřího PELIKÁNA, býv. ředitele Čs. televize, nyní jednoho z nejaktivnějších posrpnových emigrantů. Ze řad kulturních pracovníků měli přímé spojení s TIGRIDEM spisovatel Václav HAVEL a bývalý kulturní atašé v Paříži Ivo FLÉISCHMAN, starý sionista a šéfredaktor kontrarevolučního "Reportéra" Stanislav BUDÍN, sionista a vůdčí osobnost pravice mezi literáty, nyní emigrant v Anglii, prof. GOLDSTÜCKER a další osoby. Jejich prostřednictvím získával TIGRID informace i přímo z ÚV KSČ. V této činnosti byl angažován mimo jiné býv. tajemník ÚV KSČ, který i v současné době pokračuje v nelegální činnosti proti socialistickému státnímu zřízení - Zdeněk HLYNÁŘ. Ivan SYNEK, býv. pracovník mezinárodního oddělení ÚV KSČ atd.

Mezi hlavními organizátory protistranické a protisovětské hysterie v krizové době byl Pavel KOHOUT, spisovatel, který již dlouhou dobu před rokem 1968 spolupracoval s pravicovými a antisocialistickými živly a i v současné době pokračuje v činnosti proti socialistickému státnímu zřízení. Dalším z exponentů byl ředitel Čs. státního filmu, představitel tělovýchovného hnutí, poslanci národního shromáždění, náměstek ministra zahraničních věcí apod.

Pravice se zmocnila nejdůležitějších pozic ve státě od tajemníků ÚV KSČ do ministra vnitra a jeho náměstků až po řadové pracovníky. Tato fakta ukazují, jakým způsobem pravice rozmísťovala své exponenty, sledující mocenské kontrarevoluční cíle.

Významnou roli v organizování nátlakových akcí měl tzv. "Koordinační výbor tvůrčích svazů" (FITES). Nikoli zájem o profesionálně tvůrčí, ale politická činnost byla smyslem existence FITESU. Nátlakové akce, zaměřené protistranicky a antisovětsky byly konkrétním vyjádřením snah pravice o ovládnutí mocenských pozic ve státě. Akce

koordináčního výboru pronikly i na Slovensko. Skupina ve slovenském NITESU organizovala po vzoru Prahy různé nátlakové akce, převážně antisovětského charakteru.

V protistranickém duchu ovlivňovaly veřejnost v čs. zemích "Literární noviny" a na Slovensku časopis "Kulturní život", "Plamen", "Reportér", "Politika" a další. Někteří z redaktorů po srpnu 1968 emigrovali na Západ a pracují nepřátelsky proti ČSSR.

V lednu 1968 se těmto živilům podařilo rozbit vysokoškolskou organizaci čs. svazu mládeže. Vytvořili tzv. Akademické rady studentů na fakultách a Svaz vysokoškolských studentů Čech a Moravy. V roce 1968 se představitelé studentské protistranické opozice stali hlavními organizátory akcí protistranického a antisovětského charakteru na vysokých školách. Aktivně se také podíleli na akcích ostatních kontrarevolučních sil v ČSSR.

Po 21. srpnu 1968 tyto živly obsadily rozhodující pozice v tzv. výboru pražských vysokoškoláků a aktivizovaly protisocialistické elementy na vysokých školách. Organizovaly protestní akce, stávky a rozšiřovaly protistátní letáky. Vydávaly různé rezoluce, jejichž podstatou byl antisovětský obsah.

Radikální kontrarevoluční živly na vysokých školách byly spolu s působením sdělovacích prostředků hlavní oporou kontrarevoluce. Za největší úspěch považovaly spojení s pravicovými živly v ROR. Ve skutečnosti šlo o spojení s příslušníky buržoazie a maloburžoazie zbavené výrobních prostředků a působící mezi dělnickou třídou. Toto spojení označovaly za způsob přebírání revoluční iniciativy, která je "v individuální společnosti přisuzována pouze studentstvu a vrstvě dělnických předáků".

Kontrarevoluční živly na vysokých školách navázaly spojení se západními novináři např. s dopisovatelem "New York Times" Tadeuszem SZULZEM, kterému poskytovaly informace o své činnosti ve studentském hnutí a různá sdělení zpravodajsko-politického rázu. SZULZ byl pro svou nezákonnou činnost vyhoštěn z ČSSR.

Vysokoškolští extrémisté spolu s špiteli antikomunismu a antisovětiismu PACHMANEM, který je nyní v emigraci, KYNCLEM, který i nyní jako bývalý novinář působí proti socialistickému státnímu zřízení a byl za to trestně stíhán, KRIEGELEM, jedním z vůdčích představitelů pravic a dalšími, pokračovali ve vytváření podmínek ke zneužití tzv. výročí 21. srpna v r. 1969. Vypracovali a rozšiřovali letáky např. 10 kontrarevolučních provokací, které v ulicích Prahy a jiných měst ČSSR vyvolaly pravicové a antisocialistické síly.

Porážka těchto živlů v srpnu 1969 je donutila k vyčkávacímu, obranářskému postoji a k formování nové jednoty.

Mimořádný zájem o politický vývoj v ČSSR v krizové době projevovala IV. internacionála. Trockisté se snažili ovlivnit vývoj v ČSSR mimo jiné prostřednictvím soc. dem. mládežnické organizace FALKEN v NSR. Tato organizace pořádala časté zájezdy do Československa již před r. 1968 a hlavní nápor vedl její organizátoři v r. 1968. Jeden z iniciátorů, spolupráce s trockistickými organizacemi na Západě, Petr UHL, byl později trestně stíhán za protistátní činnost. Šlo o nelegální organizaci tzv. hnutí revoluční mládeže, jehož koncepce byla založena na ideích trockismu.

"Revoluční socialistická strana" pracovala podle pokynů vedoucího sekce IV. internacionály v NSR Jakuba HANEFY. V listopadu 1969 měla tato nelegální organizace

4. skupiny v celkovém počtu 88 buněk členských a 23 kandidátských.

Hnutí pravicových sil v armádě bylo od počátku v úzkém spojení s předními pravicovými exponenty. Je příznačné, že první vystoupení Josefa SMRKOVSKEHO po lednovém plénu 1966 se konalo právě ve vojenské politické akademii v Praze. Na tomto shromáždění byl v podstatě vyhlášen program pravice a byl zahájen útok na orgány státní moci - armádu a bezpečnost. Kromě SMRKOVSKEHO věnovali velkou pozornost vojenské politické akademii i František KRIEGL, v krizové době člen předsednictva ÚV KSČ a předseda ÚV čs. Národní fronty, Marie MIKOVÁ, ostravská exponentka pravice a další osoby. Zástupci vojenské politické akademie tehdy pracovali ve všech hlavních komisích strany, např. v komisi pro rozpracování nové organizační struktury ÚV KSČ a v komisi pro návrh nových stanov strany, kde měli rozhodující slovo.

Dosáhli také významného vlivu v Ústavu dějin KSČ a měli spojení s pravicovými živly na Vysoké škole politické při ÚV KSČ.

Politická koncepce pravicově oportunistických sil v čs. lidové armádě našla svůj výraz v některých závažných dokumentech vojensko politického charakteru. V době zpracování akčního programu v ČSLA přišla vojenská politická akademie spolu s vojenskou akademií v Brně s rozsáhlým diskusním materiálem, který byl široce založenou kritikou dosavadní politiky KSČ z pozic pravice. Byl to jeden z materiálů pravice založený na popření vedoucí úlohy strany a sledoval rozkladné cíle vůči Varšavské smlouvě. Hlavní dokument pravice v armádě - tzv. memorandum - bylo hodnoceno ve státech NATO jako nejotevřenější odsouzení Varšavské smlouvy, vznesené představiteli členského státu této organizace. Memorandum poskytovalo řadu argumentů

k antikomunistickým útokům na samotnou podstatu Varšavské smlouvy a k útokům na jednotlivé socialistické státy. Memorandum zpochybňovalo principy socialistického internacionalismu a mělo vcelku antisovětský charakter.

Vnější protivník se nemusel příliš namáhat, protože tu nejčernější práci při vnitřním rozkládání armády a bezpečnosti za něho vykonali místní kontrarevolucionáři. Ne náhodou, se pracovníci vojenské akademie v Praze aktivně zúčastnili práce na dalším kontrarevolučním dokumentu, tzv. černé knize, která vyšla po srpnu 1968 a byla ve vojenské politické akademii rozmnožena a rozšiřována v armádě. Před listopadovým plénem 1968 rozpoutaly pravicové živly v armádě kampaň na podporu DUBČEKA a SMRKOVSKEHO a za svolání mimořádného sjezdu strany. Hlavní roli v této nekalé činnosti sehráli opět pravičáci z vojenské politické akademie v Praze, Brně a pravičáci z Vojenského historického ústavu v Praze.

Soudruzi, uvádím jen rozhodující ohniska pravice a antisocialistických sil, které měly hlavní podíl na kontrarevoluci. Celá strana, celá společnost byla zasažena tímto "bílým morem".

Významnou úlohu při zneužití podmínek polednového vývoje v ČSSR sehrál tzv. Klub 231, ve kterém se organizovaly především osoby potrestané socialistickou státní mocí za protistátní činnost, dále Klub angažovaných nestraníků, který organizovali pravicoví intelektuálové jako antikomunistickou politickou stranu, Společnost pro lidská práva, rovněž organizovaná pravicovými intelektuály, (tato politická organizace demagogicky zneužívala Charty OSN k prosazování buržoazního liberalismu a pod záminkou boje za lidská práva útočila především proti socialistické státní mocí). Byla to dále Žluťácká "Federace lokomotivních čet" a nakonec ilegální pravicová

sociální demokracie. Kromě jmenovaných organizací existovala ještě řada různých spolků a sdružení antisocialistického charakteru. Vnitřnímu nepříteli šlo hlavně o to, aby dostal pod svůj vliv co nejméně vrstvy obyvatelstva a zájmové skupiny mladých i starších občanů.

Pro charakteristiku jedné z nejvíce kontrarevolučních organizací uvádíme příklad z K-231, jejíž tajemník BRODSKÝ, nynější emigrant, řekl: "Je třeba rozbít KSČ, aby lidé viděli v členech strany vrahy a prospěcháče, ovlivnit tisk, rozhlas a televizi a navodit ve veřejném mínění takovou situaci, která povede k likvidaci StB, což umožní udělat pořádek i v armádě". K-231 měl spojení na Západ do radia Svobodná Evropa. Např. představitel K-231 jednal v květnu 1968 se zástupcem RSE o pomoci této štvavé stanice K-231 v ČSSR. Finanční pomoc nabídla např. Americká letecká společnost PAA a to v částce 10 000 dolarů.

Významnou podporu od pravicových sociálních demokratů na Západě měla tvořící se pravicová ilegální sociální demokracie v ČSSR. V čele hnutí za obnovu této strany po lednu 1968 byl tzv. přípravný ústřední výbor složený převážně ze starých pravičáků, býv. předních představitelů této strany. Bývalí pravicoví soc. dem. si za podpory pravičáků v KSČ KRIEGELA, SMRKOVSKEHO a MLYNÁŘE postupně vytvářeli podmínky pro organizování soc. dem. jako jednoho z článků široké antikomunistické základny. Legalizace této strany chtěli dosáhnout po tzv. mimořádném XIV. sjezdu v září 1968.

Také církve a různé náboženské sekty sehrály významnou rozkladnou úlohu v letech 1968 a 1969 v ČSSR. Uskutečňování "dialogu" mezi křesťany a marxisty umožnilo Vatikánu již v letech 1966 a 1967 vyhledávat mezi šs. marxistickými filozofy osoby zatížené revisionismem nebo reformismem. Setkání byla v těchto letech v ČSSR

organizována jednak vysokými školami, ne jenom bohoslo-
veckých fakult, jednak křesťanskými mezinárodními
organizacemi, především pak západoněmeckou Paulus Ge-
sellschaft. V roce 1967 se pod patronací této společnos-
ti uskutečnilo v Mariánských Lázních seminární sympo-
zium o dialogu křesťanů s marxisty, kterého se zúčast-
nilo přes 300 západních theologů a filosofů. Za čs.
stranu se zúčastnil mj. Milan MACHOVEC, vyloučený před
rokem 1968 z KSČ a z filosofické fakulty UK, Ivan SVI-
TÁK, nynější emigrant působící ve Spojených státech
aktivně v antikomunistických centrech a jiní. Tito li-
dé se ve svých vystoupeních dostali výhradně na netřídní
pozice, v zájmu "humanizace" socialistické společnosti
vyzvedávali "pozitivní" prvky křesťanské filosofie a ide-
ologie, snažili se hledat společné rysy mezi křesťan-
stvím a marxismem, přeceňovali a špatně interpretovali
činnost mezinárodních církevních center na poli poli-
tickém a sociálním, což nutně vedlo k otupování a smi-
řování marxistického světového názoru s křesťanskou
ideologií.

V roce 1968 pořádá kněžská emigrace v Římě masové
zájezdy čs. občanů do Vatikánu, ideologicky je přímo
ovlivňuje a navíc jich hromadně používá pro distribu-
ci politicko-náboženské literatury v ČSSR. Různé kato-
lické a protestantské instituce na Západě zvou pracov-
níky čs. vědeckých ústavů na studijní pobyty - tyto ces-
ty podnikají i marxističtí filosofové a dokonce pra-
covníci státních orgánů, včetně samotného Sekretariátu
pro věci církevní.

Po srpnu 1968 se sintensivnila podpora poskytovaná
církvím v ČSSR ze zahraničí. Jsou registrovány např. čes-
té cesty představitelů katolických úřadů, kteří dávali
pokyny "využít mezinárodní situace rozporů mezi komu-
nistickými stranami, usilovat o izolaci jednotlivých komu-

nistických stran a dokazovat nedostatek vnitřní demokracie v socialistických zemích". Stále existovala snaha využívat masových organizací k rozšiřování vlivu církví někdy vysloveně na ilegální bázi.

Mimořádnou úlohu v přípravách i průběhu kontrarevoluce v Československu sehrál sionismus.

Po izraelsko-arabském konfliktu v r. 1967 v souvislosti a vývojem v ČSSR došlo k zesílení činnosti sionistických organizací SOCHNUT, MIAS a JOINT. V roce 1968 - 1969 pracovaly nejaktivnější směrem do ČSSR pobočky ve Vídni. V letech 1968-1969 se prostřednictvím těchto sionistických organizací zúčastnilo zájezdu do Izraele kolem 400 vysokoškoláků, převážně židovského původu, z nichž část emigrovala. Po čas pobytu v Izraeli působili na tuto mládež sionističtí propagandisté v protičeskoslovenském a protisovětském duchu v intencích sionismu. Organizace SOCHNUT spolupracovala s izraelským velvyslanectvím ve Vídni a s oběma těmito institucemi spolupracovala Rada židovských náboženských obcí v ČSSR.

Nesčetná spojení založená na sionismu a židovském nacionalismu existují dodnes mezi těmito živly v ČSSR a na Západě. Mnozí dostávají pravidelně měsíční příspěvky v devizách od sionistických center na Západě. V uplynulých letech došlo k několika nelegálním mezinárodním setkáním sionistů na území ČSSR.

Z podnětů mezinárodních sionistických organizací bylo zřízeno ve Švédsku nové středisko pro ideologickou diverzi proti socialistickým zemím. Posláním tohoto střediska je především provádět rozborů situace v socialistických zemích pro USA a Izrael. Jde dále o účast na protikomunistických kampaních západních rozhlasových stanic proti socialistickým státům. Dosavadní metody protikomunistické propagandy mají být nahrazeny účin-

nějšími metodami založenými na přesné znalosti politické situace v socialistickém společenství.

Sionistická propaganda ve sdělovacích prostředcích v ČSSR se v roce 1968 snažila dokázat, že není valného rozdílu mezi "agresí SSSR vůči malému svobodnému Československu" a agresí arabských států vůči "malému svobodnému Izraeli". Stavěla osud ČSSR do stejné roviny jako osud Izraele a obviňovala SSSR z imperialistické politiky, která je zaměřena proti malým, svobodným národům.

Světový kongres židovstva naléhal na Židovskou náboženskou obec v Praze, aby oslavy spojené s tisíciletým trváním Náboženské židovské obce v Praze v r. 1969 se staly velkou mezinárodní židovskou oslavou. Pro úspěšné konání těchto oslav přislíbily zahraniční židovské organizace finanční, tiskovou a morální podporu. Na oslavy měly být pozvány židovské reprezentace téměř ze všech států světa. ČEDOK organizoval ve spolupráci se zahraničními turistickými kancelářemi příjezd asi 3000 turistů významajících židovské náboženství hlavně z USA, Velké Británie, NDR a Francie. Smyslem velké mezinárodní účasti představitelů židovských spolků, organizací a rabínů z celého světa na židovském milaniu v Praze měla být protiarabské demonstrace v socialistické zemi. Skutečností je, že tuto akci podporovalo býv. vedení ministerstva kultury ČSR.

O spolupráci katolických hierarchů a představitelů Rady židovských náboženských obcí svědčí i řeč brněnského rabína Dr. FEDRA, kterou vítal brněnského katolického biskupa Dr. SKOUPÉHO. Řeč byla uveřejněna v "Katolických novinách" 11. 8. 1968 a praví se v ní: "My Židé máme za sebou dobu hitlerismu, vy, katolíci, máte za sebou dobu deformací. Obě doby byly zlé. Nebudeme se ptát, která byla horší".

Uvedené poznatky a fakta ukazují, že ideově diverzní působení vnějšího i vnitřního protivníka v období přípravy kontrarevoluce, v průběhu let 1968-69 i dnes má konkrétní dopady. Všechny buržoázní i maloburžoázní teorie, všechny deformace marxismu leninismu, ale hlavně pravicový revizionismus a oportunistus se ukázaly v praxi krizových let jako spojení kontrarevoluční teorie s kontrarevoluční praxí.

Dovolte mi soudruzí nyní obsáhlejší citát z dokumentu našeho ústředního výboru KSČ nazvaného "Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ":

" ... rozvratný proces rozpoutaný pravicovými a protisocialistickými silami zachvátil všechny oblasti veřejného a politického života - ekonomiku, ideologii i zahraniční politiku. V srpnu 1968 vznikla v Československu vyhrocená kontrarevoluční situace a naše země se dostala na pokraj občanské války. Na pořad dne vyvstala se vši ostrostí otázka "kdo z koho".

Buď kontrarevoluce opírající se o podporu mezinárodní reakce dovrší své zhoubné dílo nebo se socialistickým silám podaří kontrarevoluci odrazit a uhájit věc socialismu.

Komunisté a nekomunisté, kteří si uvědomovali smrtelné nebezpečí hrozící našemu socialistickému zřízení, požadovali na vedení strany a státu, aby rozhodně čelilo kontrarevolučním silám a postavilo se na obranu vymožeností socialismu. Tyto naléhavé výzvy byly obsaženy v četných rezolucích a dopisech adresovaných Ústřednímu výboru KSČ, zůstaly však bez odpovědi. V době, kdy kontrarevoluční síly v Praze a jiných místech přecházely do otevřeného útoku ve snaze chopit se moci, pravicoví představitelé ve vedení strany ujišťovali veřejnost, že je všechno v pořádku, a že proces obrody

a demokratizace se úspěšně rozvíjí.

Tisíce komunistů, jednotliví občané a celé kolektivy pracujících, představitelé všech vrstev obyvatelstva a různých organizací, včetně členů Ústředního výboru KSČ a Ústředního výboru Komunistické strany Slovenska i členů vlády ČSSR a poslanců Národního shromáždění a Slovenské národní rady vědomi si své třídní, národní a internacionální odpovědnosti za osud socialismu v Československu hledali usilovně východisko z těžké kritické situace. Jelikož pravicová část vedení strany nechtěla přijmout žádná opatření, která by vedla ke zmaření kontrarevolučního převratu a k odvrácení občanské války, začali se obracet na vedení bratrských stran i na vlády našich spojenců s prosbou, aby v této historicky závažné chvíli poskytly šs. lidu internacionální pomoc při obraně socialismu. Jednali tak v hluboké víře, že jejich třídní bratři nenechají Československo na pospas kontrarevoluci, jež hrozila krveprolitím a že zabrání tomu, aby naše země byla vyrvána ze socialistického společenství.

Objektivní posouzení a objasnění příčin a souvislostí hluboké krize v níž se ocitla KSČ a celá naše společnost v roce 1968 nezvratně dokazují, že vnitřní síly paralyzované politikou pravicových představitelů ve vedení strany nebyly s to se smobilizovat a zastavit frontální nástup kontrarevoluce. Za takovéto situace bylo nutno rozhodnout, zdali se má čekat až kontrarevoluce vyvolá bratrovražedný boj, kdy budou hynout tisíce lidí a teprve potom poskytnout internacionální pomoc nebo přijít včas a předejít krvavé tragedii i za cenu počátečního nepochopení doma i za hranicemi. Vstup spojeneckých vojsk do Československa 21. srpna 1968 předešel takovému krveprolití a byl tedy potřebným a jedině správným řešením.

Důkladné prozkoumání faktů o poměrech v naší straně i v naší zemi před srpnem 1968 i v pozdějším období potvrzuje, že každé jiné řešení, které by neobsahovalo nynější bezprostřední pomoc SSSR a dalších našich spojenců, nemohlo mít v podmínkách, kdy činnost strany byla ochromena a československé státní zřízení se dostávalo na okraj rozpadu, žádnou naději na úspěch, neboť by nevedlo k záchraně socialismu v ČSSR.

Vstup spojeneckých vojsk pěti socialistických zemí do Československa byl aktem internacionální solidarity, který odpovídal jak společným zájmům československých pracujících, tak mezinárodní dělnické třídy, socialistického společenství a třídním zájmům světového komunistického hnutí. Touto internacionální pomocí byly zachráněny životy tisíců lidí, zabezpečeny vnitřní a vnější podmínky pro jejich mírovou a pokojnou práci, upevněny západní hranice socialistického tábora a smazány naděje imperialistických kruhů na revizi výsledků II. světové války.

Ústřední výbor KSČ odmítá abstraktní pojetí suverenity socialistického státu jaké šíří v zájmu oklamání mas buržoazní propaganda a stojí na pozicích, které i v otázce suverenity odpovídají třídní a internacionální podstatě socialistického státu. Proto vstup spojeneckých vojsk do ČSSR považuje za bratrskou internacionální pomoc čs. lidu.

Srpnová internacionální akce na záchranu socialismu v ČSSR vytvořila pevné základy pro československé komunisty, kteří díky této pomoci mohli plně rozvinout vlastní politický zápas proti kontrarevolučním, protisocialistickým a pravicově oportunistickým silám a překonat politickými prostředky kontrarevoluční hrozbu ^{všci} socialismu v ČSSR.

Pravdivě poznání celého pozadí skutečné situace v roce 1968 i všech motivů vstupu spojeneckých vojsk do ČSSR ukazuje v pravém světle všechny láži, pomluvy a vědomé překrucování skutečnosti konstruované a šířené naší vnitřní reakcí, pravicovými oportunisty a zahraniční buržoazní propagandou o srovnávacích událostech. Hluboké a správné pochopení pravého smyslu těchto událostí je zároveň rozhodujícím předpokladem k vytvoření zdravého politického ovzduší v naší zemi, upevnění ideové a akční jednoty KSČ na marxisticko-leninském a internacionálním základě..."

x x x

Vášení soudruzí, ústřední výbor naší strany vypracováním tohoto významného, vpravdě historického dokumentu, orientoval celou stranu správným směrem a vyvolal základní podmínky k nápravě věcí ve straně i ve společnosti. XIV. sjezd KSČ již mohl konstatovat, že konsolidace poměrů v ČSSR postoupila významně kupředu. XIV. sjezd v referátě svého generálního tajemníka s. Gustava HUSÁKA i v dalších dokumentech potvrdil platnost "Poučení". S. HUSÁK ve sjezdové zprávě řekl:

"... československé události r. 1968 potvrdily pravdivost leninské poučky, že sebespočetnější revoluční síla nemá-li zásadové a pevné vedení, které stojí bez výhrad na pozicích marxismu-leninismu, stává se roztráštěnou masou neschopnou organizované akce, která může v náporu kontrarevolučních sil za určitých podmínek utrpět porážku.

Objektivní analýza vývoje v tomto období potvrzuje, že kdyby nebylo včasné internacionální pomoci našich nejbližších socialistických spojenců, utrpěla by moc dělnické třídy a pracujícího lidu v naší zemi porážku,

což by mělo nedozírné následky nejen pro náš lid, ale i pro mír v Evropě, vedlo by k ohrožení pozic socialismu a poškodilo by celé mezinárodní revoluční hnutí ..."

Při studiu "Poučení z krizového vývoje" a hodnocení krize let 1968 - 1969 si uvědomujeme ještě jednu důležitou skutečnost: Váš boj proti kontrarevoluci naší kubánské soudružské, stejně jako boj našich sovětských bratrů proti kontrarevoluci, byl přímým s ozbrojeným střetnutím, byl krvavým bojem, což platí i o maďarské kontrarevoluci. U nás v ČSSR šlo o tzv. plíživou kontrarevoluci, která se teprve chystala buď-li toho třeba, utopit v krvi vymoženosti socialistické revoluce v Československu a krvavou cestou zničit československo-sovětské přátelství.

Ovšem československá kontrarevoluce měla jednu výhodu: mohla počítat se silnou, masovou sociální základnou složenou z fyzicky existujících zbytků buržoazie a z obrovské základny maloměšičáctva. Vždyť předválečné Československo bylo průmyslově vyspělým státem s 350 000 živnostníků a s početnou inteligencí, do značné míry třídně a existenčně spjatou s buržoazií.

Generální tajemník KSČ s. Gustav HUSÁK na Moskevské poradě komunistických a dělnických stran v roce 1969 provedl marxisticko-leninskou analýzu příčin krize. Hlavní příčiny a chyby vysvětlil těmito slovy:

"... často se nám otázka klade: bylo u nás dost vnitřních sil na uhájení socialistických vymožeností? Ano, sil bylo dosti. A kde byla naše chyba? Z leninských zkušeností víme, jaký význam má, zvláště v krizových situacích zásadové, cílovědomé a rozhodné vedení komunistické strany jako předvoje dělnické třídy. V kritických momentech to je rozhodující článek. Ve vedení KSČ po lednu 1968 však nebylo jednoty ani co do hodnocení situace ani

co do programu, perspektivy a cílů a tím méně jednoty v konkrétních nevyhnutelných opatřeních. Převládla naivita a politický romantismus, laciná gesta a netřídě stavěná hesla o svobodě, demokracii, humanismu a "vůli lidu".

V opojení ze "svobody" a laciné popularity se zapomnělo na třídní kořeny a motivy společenských konfliktů a cílů, na působení třídního nepřítele, jeho ideologie doma i za hranicemi.

Proto nebyla včas mobilizována dělnická třída a její strana na ochranu vymožeností socialistické revoluce v ČSSR a vedení strany naopak ustupovalo čím dále agresivnějším tlakům antisocialistických a oportunistických sil doma tou či onou formou podporovaných i spojených s buržoazními kruhy Západu..."

x x x

Soudruzi, porážka kontrarevoluce, internacionální pomoc Sovětského svazu a ostatních členských států Varšavské smlouvy Československu v srpnu 1968 a dubnové plénum ÚV KSČ v roce 1969, učinily přítrž řádění kontrarevolučních sil. Tyto síly se však nevzdaly, pouze se stáhly na východní pozice a začaly přehodnocovat své dosavadní koncepce a postupy. Současně začali pravicoví exponenti postupně vytvářet nelegální podzemí a pokoušeli se již v roce 1970 sjednotit všechny zbytky pravicových a antisocialistických sil do jednotné opoziční fronty.

x x x

ÚV KSČ pod vedením svého generálního tajemníka s. Gustava Husáka zvolil cestu politického řešení vnitřních problémů a rozporů naší společnosti a drtivá většina komunistů a ostatních pracujících tuto politiku pochopila. Současně však vedení strany upozorňovalo a nejednou varovalo pravicové a antisocialistické živly, že neustanou-li v nelegální činnosti proti socialistickému státnímu zřízení, bude nutno přistoupit k trestnímu postihu. Mnozí tohoto varování uposlechli, ale celá řada skupin a několik jednotlivců pokračovalo v protistátní činnosti.

Některé osoby vyloučené z KSČ, pravicoví exponenti a někteří funkcionáři jiných politických stran vypracovali v roce 1970 postup proti "režimu" tzv. "malý akční program". Tento rozsáhlý, důkladně propracovaný dokument měl za cíl sjednotit vnitřní opozici v jednu frontu a zlikvidovat toto státní zřízení, především zlikvidovat vedoucí úlohu KSČ. Autoři tohoto programu připouštěli "výrazný rozvoj družstevního a soukromého podnikání". Že tento program počítal s nastolením kontrarevoluční diktatury potvrzuje téze, že "pro období, které nazýváme druhou fází protibyrokratické revoluce... se nevyhýneme vysoce výkonné autoritativní a také nevolené vládě...". Teprve potom, až tato vláda udělá "pořádek", sliboval "malý akční program" parlamentní demokracii a kontrolu moci. Tvůrci tohoto programu byli trestně stíháni pro aktivní nelegální protistátní činnost a začátkem r. 1972 byli hlavní představitelé nelegálních protistátních skupin odsouzeni k trestům odnětí svobody. Tento oprávněný trestní postih vyvolal na západě novou vlnu antikomunistických protičeskoslovenských kampaní, na kterých se podílela emigrantská centra a jiné protikomunistické instituce. Hlavní příčina jejich hněvu nad uvězněním protistátních živlů spočívala ve ztrátě aktivního spojení s 5. kolonou v ČSSR.

Po odsouzení těchto osob začaly zbývající pravicové antisocialistické síly sprvu rozkolísané a dezorientované tímto zásahem, znovu přehodnocovat své postupy a pokračují ve své podvratné činnosti. Jejich počet se zmenšil, ale jejich aktivita neustává. Státní bezpečnost se řídí směrnicí ÚV KSČ, že je nutno předem rozptylovat a znemožňovat vytváření jakýchkoliv nelegálních skupin.

Zvyšování úrovně naší práce proti vnitřnímu i vnějšmu nepříteli je zaručeno stále ušší součinností se sprátcenými bezpečnostními složkami a zejména se sovětskou KGB.

x x x

Soudruzi, vnitřní i zahraniční nepřítel se stále snaží popírat úlohu západních rozvědek, nepřátelských center na kontrarevoluci v ČSSR. Od r. 1966 je řešena otázka, jaké byla úloha vnějších západních vlivů na československý vývoj v přípravě a vyvrcholení krizového období u nás. Jedná se o významnou otázku, která vážně ovlivňuje určení povahy celého procesu a jeho pochopení. Buržoazní a revizionistické prameny na Západě jakýkoliv vliv ze strany Západu popírají. Nesporné však je, že vnitřní nástup pravicových a antisocialistických sil v ČSSR v r. 1966 je úzce spojen s ideovými centry antikomunismu ve světě.

Zvláštností dané etapy antikomunistického působení proti naší zemi bylo právě to, že se vnější vlivy a intervence uplatňovaly především v rozhodující míře prostřednictvím vnitřních sil a prostředků. Tento rys je obecný pro celou strategii a taktiku rozpadu socialistických států zevnitř.

Po neúspěšné orientaci takřka jednoznačně na ds. kulturní frontu v ČSSR a na pracovníky sdělovacích prostředků, rozširují imperialistické působení ve větší míře na vědecko technické pracovníky, na obchodní a ekonomické kruhy a prostřednictvím těchto lidí se snaží o proniknutí až na závody. Tato orientace je potvrzována dokumentem amerického velvyslanectví v Praze o návrzích dalšího postupu vůči ČSSR. Tento postup byl zpracován pro potřeby amerického Kongresu v r. 1969. Obsahuje zkušenosti ze zaměření a hodnocení metod a forem ideodiverzního působení hlavních nepřátelských center v období konsolidace.

Hlavním nebezpečím pro celé socialistické společenství, pro socialistické státní zřízení i v naší republice je pravicový oportunismus, jehož hlavní jevovou formou v současné době je nelegální činnost proti KSČ jako vedoucí síle společnosti. Exponenti pravicového oportunismu vypracovali (a v krizové době téměř realizovali) ucelenou teorii, propagandu a agitaci, vypracovali si strategii a taktiku boje proti socialistickému zřízení. Právě oni využívali a využívají nacionalismu, trockismu a meoismu pro své cíle. Všichni dohromady jsou z pozadí přímo, či nepřímo inspirováni sionisty, všichni v podstatě slouží našim třídním nepřátelům.

Protivník mění formy a metody podle konkrétní situace v souladu s momentální taktikou. V současné době, v roce 1973 a na počátku r. 1974, se projevuje takto: maximálně využívat legálního prostoru, oficiálních možností pro rozvratnou činnost. Věsomožně sabraňovat, zdržovat a zdržovat nástup strany ve všech oblastech života společnosti, kde to jenom jde, bojovat proti vedoucí úloze strany. Ve školství zatlačovat komunistickou výchovu mládeže a prosazovat neangažovanost, lhostejnost vůči socialistické společnosti, prosazovat nekriticky obdiv

k Západu, antisovětlismus v jednozduchých i rafinovanějších formách. Ve vědě prosazovat nadtřídni falešný kolegalismus, popírat učení o třídnosti vědy, prosazovat tvrzení o všeověteivosti vědy, kosmopolitismus. V kultuře hlavně popírat socialistický životní styl, socialistický realismus, lidovost kultury, pašovat do televize, filmu, divadla, výtvarného umění atd. socialismu cizí prvky a díla. To vše, ^{ma} všem tzv. "občanský" charakter, to nejsou vyložené trestné činy postižitelné přímo podle zákona. Takto působit proti socialistickému zřízení může protivník jenom potud, pokud mu to umožňuje každý, kdo neplní nebo dokonce sabotuje zásady kádrové politiky strany a státu. Protivník se drší zásady: být všude, být u všeho. V samotném pozadí této nepřátelské činnosti je nelegální schůzková poradní činnost, kde vznikají koncepce postupu protivníka.

StB má v současné době dobrý přehled o činnosti kontrarevolučních živlů a o ideové diverzním působení z venčí i zevnitř proti našemu státu. Vedení naší strany poskytuje StB plnou podporu. Orientuje nás na preventivní práci proti nepříteli. Praxe ukázala, že zabránovat předem nepřátelským akcím, mařit předem formování nepřátelských skupin, je nejúčinnější postup. Tento postup významnou měrou přispěl ke konsolidaci socialistické společnosti a její státní moci po krizi let 1968-69.

Soudruzí, je třeba se vrátit ještě k jedné speciální otázce: jak to vypadalo přímo v ministerstvu vnitra v době nástupu kontrarevoluce. Naše ministerstvo bylo v letech 1968 až do dubna 1969 předmětem nejostřejších útoků bloku pravicových a antisocialistických sil. Kontrarevoluční ministr vnitra Josef Pavel, který sám v minulosti nejhrubším způsobem porušoval socialistickou zákonnost, se vlichocoval nejhorším nepřátelům socialismu a byl nejhorlivějším likvidátorem státní bezpečnosti. Tento svůj cíl proklamoval veřejně v televizi, v tisku a rozhlasu.

Vydal na milost a nemilost nepříteli paktivě soudruhy, příslušníky a náčelníky StB a spolu se svými komplici připravoval fyzickou a politickou likvidaci mnoha příslušníků StB. Podílel se na rozeštvávání jednotlivých složek ministerstva vnitra mezi sebou. Štval příslušníky veřejné bezpečnosti proti příslušníkům státní bezpečnosti, rozvědkou proti kontrarozvědce, tyli proti výkonným složkám a všechny dohromady proti těm soudruhům, kteří rozpracovávali vnitřního nepřítele.

Výsledkem této rozkladné práce bylo rozkolísání řad bezpečnosti, vyvolávání nejistoty, stav bez velení, bez odpovědnosti. Vedení ministerstva vnitra v čele s Josefem PAVLEM bylo složeno z pravičáků a pravičáci si také přisvojili pučistickými metodami i nižší náčelnícké funkce a zmocnili se stranických orgánů. Avšak i za těchto nepřiznivých podmínek, kdy bylo zakázáno používat agenturně operativních metod proti vnitřním nepřítelům, kdy pod nejostřejšími hrozbami zakazoval kontrarevolucionář PAVEL verbovat a používat agenturu proti nepříteli, i navzdory tomu zdravé síly v StB pokračovaly v práci proti pravičákům a jejich antisocialistickým spojencům. Jen díky této práci jsme mohli po nástupu s HUSÁKA do čela strany v dubnu 1969 navázat na nelegálně získané poznatky a zahájit skutečnou práci za podmínek plné podpory nového vedení naší strany.

V první řadě jsme ovšem museli očistit své řady od pravičáků, počínaje ministrem a konče posledním referentem. Vedení strany samo tehdy konstatovalo, že nejpocitivější přístup k plnění úkolů očisty byl zabezpečován ve státní bezpečnosti. Nebyl to úkol snadný, očista probíhala v podmínkách úporného boje, pravičáci byli solidární a měli důležitá spojení. Navíc se snažili zamaskovat, přežít nástup leninských sil, který považovali za dočasný. Nevyšlo jim to. Museli odejít ze státní bezpečnosti. V roce

1970 byla očista v podstatě skončena a v roce 1971 jsme začali získávat přehled o rozmístění a činnosti, o formách a metodách protivníka za nových podmínek. Obnovila se agenturně operativní práce. Znemožnili jsme pravičákům a antisocialistickým silám ohrozit přípravy a průběh XIV. sjezdu naší strany, sabránili jsme tento silám poškodit a ohrozit volby do čs. zastupitelských orgánů.

Generální tajemník KSČ s. dr. Gustáv HUSÁK z tribuny XIV. sjezdu varoval nepřátele všeho druhu, aby si nezahrávali se socialistickou státní mocí, že komunisté a pracující ČSSR si republiku rozvracet nedají. I při jiných příležitostech, jak s. HUSÁK, tak i ostatní naši vedoucí soudruzi upozorňovali pravičáky a antisocialistické šivly, že politické řešení vnitřních problémů v ČSSR nesnamená, že dovolíme nepřátelům porušovat čs. zákony.

Postupně usrával proces poznání u řady dezorientovaných dělníků, příslušníků inteligence a ostatních pracujících. Mnozí lidé, kteří se nechali vtáhnout do protispolečenské činnosti prohlédli a vrátili se k poctivé práci pro republiku.

Několik desítek nenapravitelných pravicových exponentů však pokračovalo v nelegální, protizákonné činnosti. Byli proto soudně stíháni a odsouzeni k trestům vězení. Byla to hlavně skupina pravicových exponentů: Jaroslav ŠABATA z Brna, syn velkostatkáře, Milan HÜBL, býv. rektor Vysoké školy politické při ÚV KSČ, který byl v roce 1968 ve styku se západními diplomaty, čímž poškozoval zájmy ČSSR v cizině i doma... s ním bylo odsouzeno několik skupin menšího významu. Příkladem pokračování bloku socialistů (akce "STÍH") vedených MUDr. Milanem ŠILHANEM z Brna, jedním z tvůrců "malého skvělého programu", který se radil a spolupracoval s představiteli pravičáckých vyloučených z KSČ Jaroslavem ŠABATOU a dalšími.

I uvnitř těchto skupin dochází postupně k procesu diferenciaci a rozkladu. Existuje však nová základna, které by mohl vnitřní protivník zneužít proti státní moci: jsou to mladší lidé, zejména absolventi vysokých škol, kteří v letech 1968 - 69 nezastávali žádné funkce, nebyli známi a postupně se dostávali pod vliv pravicových a antisocialistických šivlů. Tyto skutečnosti má neustále na mysli StB a věnuje jim maximální agenturně operativní pozornost.

Důležitou roli při rozkládání řad vnitřního nepřítele po dubnu 1969 měly prostředky, formy a metody působení mimo StB, především propaganda a agitace. Např. Čs. rozhlas vysílal angažované pořady zaměřené na odhalení pravé tváře tzv. opozice jako Smrkovský, Kriegl, Pelikán, Goldstücker atd. Byl to např. cyklus pořadu "Už nejsme s Vámi, už jste nám známi...", ve kterém byla na faktech ukazována skutečnost zakrývaná pravičáky. Velkou úlohu v tomto boji sehrál časopis ÚV KSČ "Tribuna". Mimořádný význam měla výstava "50. let SSSR" uspořádaná v Praze. Pomohla účinně miliónům lidí pochopit skutečnost o komunistické výstavbě SSSR a zejména jim pomohla pochopit, proč je životní zájem ČSSR jít po boku první socialistické velmoci světa.

x x x

Soudruzi, v každodenní praxi se v posledních letech formovala a postupně se zdokonaluje naše agenturně operativní práce při státobezpečnostní ochraně ČSSR. Kontra-revoluci se sice v roce 1968 podařilo věčně narušit práci státní bezpečnosti, ale i tehdy a takto narušená a veřejně zotuzovaná, skandalizovaná a zevnitř rozvracená StB

dokázala získat dostatek materiálů, které dodnes pomáhají nacházet souvislosti a odhalovat podstatu protistátní, kontrarevoluční trestné činnosti. Dělalí jsme to i proti rozkazům tehdejšího kontrarevolučního ministra vnitra Josefa PAVLA a jeho nadřízených i podřízených. Naším jediným velitelem byl proletářský internacionálistus a věrnost myšlenkám marxismu leninismu.

Krise nám sama prověřila spolehlivost spolupracovníků i řídicích orgánů a náčelníků. Proto jsme se mnohých museli zbavit.

X X X

Soudruzí, jsme si vědomi, že dosavadní příznivé výsledky naší činnosti nejsou zadarmo, že jsou výsledkem vydatné pomoci sovětských přátel a plné podpory vedení naší strany. Víme, že jakékoliv ochabnutí při agenturně operativním sledování protivníka by se nám zle vymstilo. Zatím má uplatňování preventivní linie v naší práci dobré výsledky. Rozptylujeme akce protivníka ještě předtím, než je může realizovat. Z posledních příkladů můžeme uvést celostátní akci z r. 1973, která způsobila v řadách protivníka rozkol, vzájemnou nedůvěru, spochybnění posic, resignaci mnohých a kapitulaci četných býv. exponentů kontrarevoluce. Tato akce přinesla také významnou dokumentaci o praviceových a antisocialistických silách a jejich činnosti.

Naší účinnou zbraní v poslední době je dezinformace používaná proti vnitřním nepřítelům a jeho zahraničním stykům. Tuto zbraň používá také protivník proti nám trvale, ať formou ústního šíření nepravd, písemným projevem i jinými formami klamání.

Novějším příkladem rozptýlení akce protivníka byla soustava kombinací proti zneužití pohřbu Josefa SMRKOVSKEHO, pravicového exponenta, býv. předsedy Federálního národního shromáždění z kontrarevolučního období, který zemřel 14. ledna 1974. Špičky pravicového prostředí připravovaly na den pohřbu demonstraci tichého vzdechu, demonstraci své politické existence a vlivu na masy. Organizátoři počítali s velkými ohlasy na Západě i v ČSSR. Proto se snažili oddalovat do krajnosti den konání pohřbu, aby získali čas na přípravu. StS ovlivnila věci tak, že se pohřeb konal v nejkratší lhůtě, v jiném místě než si vybrali organizátoři a pojistila proti intervencím všechna příslušná místa, různými kombinacemi ovlivnila rozhodnutí řady osob zúčastnit se akce tak, že účast byla minimální.

Při zachování prevence jako hlavní metody nevylučujeme trestní postih podle zákona v takových případech, kdy zásah urychlí nebo umožní zmaření trestné činnosti v širším rozsahu, čili když bude mít současně preventivní dopady. Jde nám zejména o to, aby protivník nemohl zatahovat do trestné činnosti další čs. občany.

S touto naší činností je trvale spojeno úsilí o stále důkladnější dokumentaci nepřátelské činnosti kontrarevolučních sil, zejména v oblasti psychologické války. S naší činností těsně souvisí zvyšování úrovně a bezvadné fungování našich informací pro vedení strany a ideově diverzní činnosti nepřátele.

Soudruzí, pravicově oportunistické a antisocialistické podzemí se stejně jako antikomunistické centrály na Západě poučilo ze zkušeností a rozhodlo se jednoznačně pro rozvrácení socialismu zevnitř, ve více nebo ve všech socialistických zemích/nahednou. Poučila je o tom zejména porážka kontrarevoluce v Československu díky internacionální pomoci armád Varšavské smlouvy.

Z toho všeho vyplývá nezbytnost dalšího zvyšování úrovně intenzity naší koordinace a součinnosti v boji proti ideologické a jiné nepřátelské diverzi antikomunismu. Po poradě tajemníků našich bratrských stran o spolupráci v ideologické činnosti, je ^{ta}to otázka zcela jasná. Jsme s přáteli zajedno, že bude třeba vypracovat také společné plány, konkrétní, podle problematik. Doporučujeme proto vytvořit stálou skupinu, která by na základě faktů a poznatků bezpečnostních složek zastoupených ve skupině vypracovávala společnou taktiku a metodu boje.

V této souvislosti doporučujeme vybrat hlavní objekty našeho působení proti nepřátelským centrům na Západě a vést proti nim společný koordinovaný boj. Mezi takové centra počítáme antikomunistická centra na Západě, sionistické organizace, vatikánské sítě a emigrantské seskupení.

Vzhledem k tomu, že náš společný nepřítel věnuje obrovské prostředky na vydávání a šíření ideodiverzní literatury a tisku, navrhujeme propracovat systém společného budování masové a levné literatury zaměřené na odhalování protilidové, antikomunistické a protimírové podstaty působení speciálních služeb protivníka a jeho pomocných složek. Jednou z otázek, které by řešila tato literatura by byla kompromitace osob, které emigrovaly ze socialistických států a daly se do služeb nepřítele. Další důležitou otázkou, kterou by tato literatura řešila, by byla výchova obyvatelstva v socialistických zemích k součinnosti s bezpečnostními orgány socialistických států.

Vnitřní a vnější protivník podniká všechno možné, aby zamezil vytvoření a soustředění dokumentačních fondů o činnosti kontrarevoluce v ČSSR. Nepříteli jde o to, aby jeho historikové mohli zcela zpochybnit naše

důkazy a nezbytnost internacionální pomoci bratrských zemí Československu v srpnu 1968. Proto navrhuje vytvoření jednotného fondu dokumentace o nepřátelské činnosti proti světovému společenství socialistických zemí.

x x x

Brazí soudruzi, za nejvhodnější závěr svého referátu považují závěrečná slova ze zprávy generálního tajemníka KSČ dr. Gustava HUSÁKA na XIV. sjezdu naší strany:

"... z krizí a otřesů, z těžkého zápasu, vychází vítězně marxisticko-leninské učení, naše dělnická třída, pracující lid, Komunistická strana Československa, naše socialistické zřízení. Poučení z minulých chyb a krizí přeměníme v další vítězství a úspěchy našeho lidu. Zárukou dalších úspěchů je naše slavná Komunistická strana Československa... zárukou našeho vítězství jsou tvůrčí schopnosti, pracovitost, zkušenost i vlastenectví naší dělnické třídy a pracujícího lidu, bratrství a jednota našich národů... zárukou našeho klidného života, naší národní a státní svobody i našeho socialistického uspořádání je spojenectví se Sovětským svazem a ostatními socialistickými zeměmi, naše příslušnost k mezinárodnímu komunistickému hnutí. Proto ať žije jednota socialistických zemí!

Ať žije mezinárodní komunistické hnutí!"

Dovolte mi, vážení soudruzi ještě jednou srdečně poděkovat našim kubánským soudruhům a hostitelům za to, že nám umožnili přenést zde své zkušenosti a hlavně poučit se z praxe našich dražších přátel na tomto zasedání zastoupených. Končím s pozdravem československých komunistů "Práci čest".